Emil Brumaru unul dintre cei mai importanţi poeţi contemporani, s-a născut în anul 1939. Apreciat în egală măsură atât de critica literară, dt şi de publicul larg, reuşeşte să impresioneze şi cu personalitatea sa nonconformistă. Are rubrica constante în *Suplimentul de cultură*, *România literară*, a scrii la *Plai cu boi*, dă interviuri în revistele mondene, participă la discuţii pe internet. A debutat în 1970, cu *Versuri*, volum premiat de Uniunea Scriitorilor din România. Alte volume publicate: *Detectivul Arthur* (1970), *Julien Ospitalierul* (1974), *Cântece naive* (1976), *Adio, Robinson Crusoe* (1978), *Dulapul îndrăgostit* (1980), *Ruina unui samovar* (1983), *Dintr-o scorburii de morcov* (1998), *Poeme alese 1959 – 1998* (2003), *Fluturii din pandişpan* (2003), *Poezii* (carte la borcan, 2003), *Cerşetorul de cafea* (2004), *Infernala comedie* (2005) *Opera poetică* (2 vol., 2003; ed. a II-a, 3 vol., 2005). Este laureat al Premiului naţional de poezie „Mihai Eminescu” (2001), pentru Opera Omnia. Poemele sale au fost incluse în antologii din România, Germania, Franţa, Anglia.

www.cartearomaneasca.ro

Editura CARTEA ROMÂNEASCĂ Bucureşti, Calea Victoriei, nr. 115, sector 1

© 2005 by Editura Polirom

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României BRUMARU, EMIL

Submarinul erotic / Emil Brumaru.

— Bucureşti: Cartea Românească, 2005

ISBN 973 – 23 – 1897-X

821.135.1 – 1

Printed in ROMÂNIA

Emil brumaru submarinul erotic

CARTEA ROMÂNEASCĂ

2005

Ilustraţii şi copertă de Radu Răileanu

Yvonne Burgundia-i departe Miroase-a praf trezit de ploaie Bătrânul Dosto-mi dă din carte Sfaturi ce sufletu-mi înmoaie cu tine să n-o fac de oaie Yvonne Burgundia-i

departe

Yvonne Burgundia-mi asmute Inima-n spaţ spume-s castanii Jucând fin leapşa-ntre cucute Crinii şi îngeri-mi spun du-te să-i pipăi coapsele şi anii Yvonne Burgundia m-asmute

Yvonne Burgundia-i aievea Pe hărţi ţinând în ţinte Franţe în van mi-e somnul în van veghea Roua feroce-ţi roade stevea Treptele turnul bolta clanţa Yvonne Burgundia-i aievea

Yvonne Burgundia-i în perne Motani duminici orologii Vai ne despart mlaştini eterne

Singur, mai singur decât o lingură uitată-n sertare, mai singur decât pătrunjelul pus la uscat. Şi iată! osânda din pivniţe începe: gândaci sufocaţi de nisip, verze-ucise în puţini, laptele cald prins murind sub smântâni, dantelele doamnei păianjen scoase la licitaţie!!

Mi-am amintit de tărâţă, de raiul din şanţuri, de-amiază, mi-am amintit de o piatră frumoasă, de-o scară urcând spre – un adânc leuştean, de păcura scursă pe linia moartă, de tenebrosul magiun. Glob de mărar – luxură a melcilor!!

Sufletele noastre erau putred de bogate-n delicii. Le ţineam ca pe nişte obiecte de porţelan, unul altuia, în mâini. Beam din ele licorile trupului, veşnic puternici, tandri până la cruzime.

Trandafir intim, albastru, al necugetării, crin descheiat, arpacaşuri catifelate; legume cu pleoapele umflate privesc din dorinţi. Asfinţeam printre razele tale subţiri…

1) O, cât de mult aş fi vrut să trăiesc în vremurile acelea odihnitoare rând se credea că sângele stă nemişcat ca o mlaştină în trupul nostru obscur. 2) Logodeam două fire de iarbă, pecetluiam căsătorii înrourate-n burlanele caselor vechi, iubeam doar flori lacome şi animale gălăgioase; totul creştea ca pentru a întâmpina o fiinţă de cristal, nepornegrită de lumină. 3) Nicăieri n-am gustat cu mai aprigă patimă ca aici, în miezul unui crin de scânduri, AERUL! 4) Numai sfărâmând în degete un melc uscat sau

o păstaie umedă îţi poţi da seama de consistenţa tristeţii. 5) Din ceasul ei cu parfumuri clandestine – drept capace: valvele unei scoici perliere! – se insinua în mansarde aroma orei cinci. 6) o viespe lungă, pusă pe o capră de tăiat lemne, împărţită în mici butuci aurii cu o beschie bine ascuţită. Fragmentele se stivuiesc, în amurg, lângă un zid de cărămidă. Mai târziu vom despica fiecare bucată în parte cu o secure străpezită în agrişe. Cu mănuşi până la coate, sub pelerine de paie scumpe, vom duce braţe uriaşe alături de sobele reci şi pustii, înainte de a aprinde focul să păstrăm un moment de jenă…

1) Fructe uriaşe cu scaune-n ele (dar nu stătea nimeni!) se clătinau pe covoare, apăsau ferestrele largi, le spărgeauoh! trecătorii ucişi! Sâni glorioşi, fără stăpâni, somnolau pe paturi greoaie. Un pahar plin cu stofă suna înfundat. Tremuram: pe masă, în trăsurică de-amurg, trecea Yvonne de Burgundia. 2) Trenuri trebuiau să sosească. Pe peron ceferişti, elefanţi şi eleve mâncau portocale cu griş. Şi-un dulap lăcuit: ce regrete în sertare, ce surâs în mânere! Destinul mi se scurgea prin burlane de tablă, în bălii, la colţul caselor mov. 3) O, şanţuri obscure: purgatorii cu ierburi şi melci, fragede spaime, protoiereii de mâluri în brusturi străvechi! Râmele moi mureau în cutii de chibrituri, poduri răscoapte aveau miezuri gustoase de lemn. Un heruv-mormoloc mă păzea lângă uşile vaste de-oloi. 4) Săli de aşteptare cu miros adânc de harbuz! Iar în spatele gării cetatea pluşată a poştei, hârdaie de leandri, cherestelele sacre! Uneori, în lumina ciudată a tufelor de chimion, filateliştii lipeau timbre pe fecioarele locului. 5) În dosul magaziei de cărămizi – cui să-i pese? – trăia un şezlong. Era viaţa lui. Ploaia pătrunsă în pânzele-n dungi, soarele ascuns în cuiele mari! Cădeau mere ovale, zemoase, cu viermi! Cărţile necitite, umflate de rouă, roase pe-ncetul de omizi… Niciun gând… Câte tristeţi într-o singură vară!!

*Incomparabilei Profil*

O, servitoare, dulce servitoare Din îngereasca mea copilărie, Îţi miroseam cu lăcomie fusta Plină de purici din

bucătărie

Şi-ţi căutam chiloţii sub saltele ia să le sorb cerescul lor parfum, Cu nara dilatată, cu ochi umezi, Cu inima făcând transbara-bum!

Sutienul tău mototolit şi acru, Ham pentru ţâţa grea de arpacaş, ÎI sărutam, mi-l potriveam cu cârpe în magazii obscure de la Iaşi.

O, servitoare, dulce servitoare, Când adormeai în terfe şi sudori, M-apropiam de tine cu sfială să-ţi văd coapsele moi cu floci şi pori.

Aveai mamela bleagă cât ceaunul şi la mijloc cu sfârcul urduros. Ţi le-am zărit pe geam într-o amiază când să le speli într-un lighean le-ai scos.

Oh, părul gras, cu rădăcina tare, Dat la culcare cu petrol lampant, înfierbânta în el orice agrafă. Iar curul tău gigantic şi vibrant.

Cu bucile cum pernele şi roşii, Purtat în rochii leoarcă de lături, Ţi-l arătai, pe puţini aplecată, Punând cu-nţelepciune murături!!!

Tu care-mi cânţi de la magnetofon „Hello”, în dimineaţa asta-i joi… Trec chelneriţe… Trage-n buze moi, Ţigara fină, sonda cu sifon.

O copilandră-punk-omidă-albastră. Îngerii-şi bagă-n ziduri o aripă. Vai, unde e neprihănirea noastră: Parfum greoi ce fluturi-i constipă?

Şi unde-i sufletul prelins din noi la păcura din osii de vagon? Tu care-mi cânţi de la magnetofon „Hello”, în dimineaţa asta-i joi…

Cafeaua de cicoare-mi dă avânt

Cafeaua de cicoare-mi dă avânt să mai privesc femei cu cracii-n vânt şi să fumez trabuci de zece ruble, Bând căni de apă simplă şi votci duble. Dar lipicioase-n miez clipele-s calpe în după-amiaza vieţii mele albe şi sunt sătul de plictiseala blândă Ce rufele pe sârme lungi le zvântă în curţi înguste, lângă roşii case, La geamuri, pentru muşte moi, cu plase. Şi-aştept să soarbă ploaia din cutii De peşti motanii sub hulubării.

Căci n-am nici chef, nici frişcă să mă fut

În căutarea timpului pierdut…

Sunt fericit, Dimov, sunt fericit…

Sunt fericit, Dimov, sunt fericit, Rondelurile tale-mi plac ca roua Pudrând în zori bombatul infinit. Doar ţâţele fetiţelor de-a noua

Au frăgezimea lor de fruct oprit. Oh! le diger precum un şarpe boa! Sunt fericit, Dimov, sunt fericit, Rondelurile tale-mi plac ca roua.

Deci în bufetul „Zimbrul” stau topit în timp ce-afară cu migală plou-a Femeie cu trecutul ţârâit într-un ciorap. Îmi vine să strig: O-U-A!

Sunt fericit, Dimov, sunt fericit!!

Un imn sfios şi trist va fi rondelul Pentru Marina. Ea e mama noastră, A celor ce-şi păstrează sufleţelul De mari şi mici onirici într-o glastră.

Şi-n cârlionţii ce-i suspină mielul, şi-n balega de fluture, albastră. Un imn sfios şi trist va fi rondelul Pentru Marina. Ea e mama noastră

Ce cu blândeţe ne arată ţelul De dincolo de frageda fereastră Sub care putrezeşte pătrunjelul şi-n rouă-mboboceşte-o brună astră

Când imn sfios şi trist este rondelul.

Acum voi bea mastică. Poate Ile…

Acum voi bea mastică. Poate Ile, Când o să crească, mă va face: BOU! Azi îi aduc un melc de zece kile De şocolată şi i-l torn cadou.

Oh! sufletul meu pur din nou vernil e la chiloţeii pe un roz popou. Acum voi bea mastică. Poate Ile, Când o să crească, mă va face: BOU!

Marina o să-i dea atunci pastile ia să slăbească. Eu, timid erou, O să mă lupt cu fluturi şi cu bile Şi-o să dansez cel mai viclean tangou.

Bând încă o mastică. Poate Ile…

Sunt chelneriţe blonde printre şpriţe

Sunt chelneriţe blonde printre şpriţe. „Doriţi ceva?”, ne-ntreabă. Noi dorim să se desfac-aprinse la bluziţe şi sânii lor cu bumbeleu infim

Şi iz de leuştean şi romaniţe să ni-i cedeze dulce să-i

iubim. Sunt chelneriţe blonde printre şpriţe. „Doriţi ceva?”, ne-ntreabă. Noi dorim!

Şi discutând cu ele gogoriţe şi bazaconii, după kilul prim, Le-aplaudăm când fac din şolduri fiţe şi cu delicateţe le ciupim

Pe chelneriţele de printre şpriţe…

Povestea unei mici plimbări şi-a unei mari dezvirginări!

Ne vom plimba-ntr-o brişcă dublă, Eu bun şi gras, tu rea şi suplă.

Şi vom opri la mii de baruri, Tu bând zaharuri, eu amaruri

C-un strat de spini pe dedeasupra Lichidului ce-mi umple cupa.

Şi când o să ne facem fleaşcă Schimba-vom brişcă pe-o caleaşcă

Ce-o să ne ducă, ducă, ducă, Eu pleoapa-n ticuri, tu năucă.

Din zori de ziuă până-n seară, Prin păpădii, tu-nca fecioară

Pentru o clipă, numai una, Căci iată-ne striviţi de luna

Miezului nopţii în crivatul în care eu ţi-am fost bărbatul

Şi-ţi mai privesc sânii, rărunchii.

În timp ce sângele ţi se retrage lin din unghii…

Apollinaire e iar cu noi Sânii tăi goi fac găuri dulci în aerul în care-ţi culci Fesele dese şi papi bulei Gâdili căţei de usturoi

Pahar de sticlă franţuzesc Umplut cu bale slave ochi Mi-e sufletul eu te iubesc Tu mă iubeşti scoate din rochi Marele crin împărătesc

Şi-ajută-mă să-l sui în pat Stau în parfumul tău ca-n casă Miroase a mărar uscat Bila de fildeş pe mătase Bea opiu c-un bătrân pirat

Ce are fragedul nărav De-a clipoci clipa-n lulea Viaţa-i străvechiul baobab cu scorbura plesnită-n stea şi-n curcubeie Lou gemi slab

Şi-Apollinaire e iar cu noi Sânii tăi goi fac găuri dulci în aerul în care-ţi culci Fesele dese şi papi bulei Gâdili căţei de usturoi

Motto:

Sunt mai bogat decât mă crezi: Deţin acţiunile canalului Suez!

Îmi şterg de cizme spada. Am tăiat, Voios, cincizecişişapte de cocoşi şi-am uns cu sânge-ntregul meu palat, Ci-ndeosebi patul cu ciucuri groşi.

Şi-am aţâţat cu goarna fină-n glas Fluturii răi, cărarea să-ţi devore, Căci te aştept. Privesc luni la ceas Cum limbile ling fragedele ore.

Şi bucuros de sânii ce-mi aduci, Frâng sec, sub plăpumi, razele-n cer arse şi-nmoi cu mâna cocoloşii dulci De aer, visând gureşele-ţi coapse!

Apollinaire, Apollinaire, Unde te-ai dus, de ce te-ai dus? Ca tine fluturi mai presus Nu-s pe-al tristeţii mele cer.

Scriai lui Lou aşa frumos, Făceaţi atâtea nebunii, Acum din tine-i doar un os, Din ea doar rime străvezii.

Apollinaire, Apollinaire, Nu trebuia, nu trebuia De pe pământ să pleci cu ea, Oh, fără voi mă simt stingher, Apollinaire, Apollinaire.

Apollinaire, de ce-ai plecat? Apollinaire, unde te-ai dus? Mi-e sufletul întunecat Cum este cerul în apus.

Apollinaire, tu trebuia Cu Lou de-a pururi să trăieşti Goi puşcă-ntinşi pe-o canapea la într-o apă doi dulci peşti.

Oh, Doamne, cât mă simt de trist. Apollinaire, coboară lin într-o caleaşcă de-ametist Trasă de-o lebădă şi-un crin.

Taie lumina c-un cuţit Felii şi unge-ne-o cu rouă. Apollinaire, de ce-ai fugit? Vai, cât de trist mă simt când plouă.

Apollinaire, Apollinaire, Unde te-ai dus, de ce te-ai dus? Ca tine fluturi mai presus Nu-s pe-al tristeţii mele cer, Apollinaire, Apollinaire…

Sunt chelneriţe blonde printre şpriţe

Sunt chelneriţe blonde printre şpriţe. „Doriţi ceva?”, ne-ntreabă. Noi dorim să se desfac-aprinse la bluziţe şi

sânii lor cu bumbeleu infim

Şi iz de leuştean şi romaniţe să ni-i cedeze dulce să-i iubim. Sunt chelneriţe blonde printre şpriţe. „Doriţi ceva?”, ne-ntreabă. Noi dorim!

Şi discutând cu ele gogoriţe şi bazaconii, după kilul prim, Le-aplaudăm când fac din şolduri fiţe şi cu delicateţe le ciupim

Pe chelneriţele de printre şpriţe…

Povestea unei mici plimbăi şi-a unei mari dezvirginări

Ne vom plimba-ntr-o brişcă dublă, Eu bun şi gras, tu rea şi suplă.

Şi vom opri la mii de baruri, Tu bând zaharuri, eu amaruri

C-un strat de spini pe dedeasupra Lichidului ce-mi umple cupa.

Şi când o să ne facem fleaşcă Schimba-vom brişcă pe-o caleaşcă

Ce-o să ne ducă, ducă, ducă, Eu pleoapa-n ticuri, tu năucă.

Din zori de ziuă până-n seară, Prin păpădii, tu-nca fecioară

Pentru o clipă, numai una, Căci iată-ne striviţi de luna

Miezului nopţii în crivatul în care eu ţi-am fost bărbatul

Şi-ţi mai privesc sânii, rărunchii, în timp ce sângele ţi se retrage lin din unghii…

Apollinaire e iar cu noi Sânii tăi goi fac găuri dulci în aerul în care-ţi culci Fesele dese şi papi bulei Gâdili căţei de usturoi

Pahar de sticlă franţuzesc Umplut cu bale slave ochi Mi-e sufletul eu te iubesc Tu mă iubeşti scoate din rochi Marele crin împărătesc

Şi-ajută-mă să-l sui în pat Stau în parfumul tău ca-n casă Miroase a mărar uscat Bila de fildeş pe mătase Bea opiu c-un bătrân pirat

Ce are fragedul nărav De-a clipoci clipa-n lulea Viaţa-i străvechiul baobab cu scorbura plesnită-n stea şi-n

curcubeie Lou gemi slab

Şi-Apollinaire e iar cu noi Sânii tăi goi fac găuri dulci în aerul în care-ţi culci Fesele dese şi papi bulei Gâdili căţei de usturoi

Motto:

Sunt mai bogat decât mă crezi: Deţin acţiunile canalului Suez!

Îmi şterg de cizme spada. Am tăiat, Voios, cincizecişişapte de cocoşi şi-am uns cu sânge-ntregul meu palat, Ci-ndeosebi patul cu ciucuri groşi.

Şi-am aţâţat cu goarna fină-n glas Fluturii răi, cărarea să-ţi devore, Căci te aştept. Privesc luni la ceas Cum limbile ling fragedele ore.

Şi bucuros de sânii ce-mi aduci, Frâng sec, sub plăpumi, razele-n cer arse şi-nmoi cu mâna cocoloşii dulci De aer, visând gureşele-ţi coapse!

Apollinaire, Apollinaire, Unde te-ai dus, de ce te-ai dus? Ca tine fluturi mai presus Nu-s pe-al tristeţii mele cer.

Scriai lui Lou aşa frumos, Făceaţi atâtea nebunii, Acum din tine-i doar un os, Din ea doar rime străvezii.

Apollinaire, Apollinaire, Nu trebuia, nu trebuia De pe pământ să pleci cu ea, Oh, fără voi mă simt stingher, Apollinaire, Apollinaire.

Apollinaire, de ce-ai plecat? Apollinaire, unde te-ai dus? Mi-e sufletul întunecat Cum este cerul în apus.

Apollinaire, tu trebuia Cu Lou de-a pururi să trăieşti Goi puşcă-ntinşi pe-o canapea la într-o apă doi dulci peşti.

Oh, Doamne, cât mă simt de trist. Apollinaire, coboară lin într-o caleaşcă de-ametist Trasă de-o lebădă şi-un crin.

Taie lumina c-un cuţit Felii şi unge-ne-o cu rouă. Apollinaire, de ce-ai fugit? Vai, cât de trist mă simt când plouă.

Apollinaire, Apollinaire, Unde te-ai dus, de ce te-ai dus? Ca tine fluturi mai presus Nu-s pe-al tristeţii mele cer, Apollinaire, Apollinaire…

La contrabas, nostalgic *Johnny Răducanu*

Adu-ţi aminte ziua religioasă-n care, în submarinul

nostru portocaliu închişi, Pluteam hai-hui şi pacinici sub case şi trotuare în vechi canale pline de fluturi şi crini trişti.

Deasupra-ne oraşul se zgâlţâia-n tramvaie şi forfoteau prin ziduri ţevile lungi de fier. O bilă grea de fildeş rostogoleai, bălaie Dar brună-n miezul coapsei spumoase de plăceri.

Victorioşi, când steagul l-am arborat – prosopul Perlat de roua crudă-a-nceputului de vis –, O, vie-ne în urmă şi focul şi potopul, în fleaţa ta ureche de nimfă lin ţi-am zis.

Şi-ai priceput căpşuna că-ţi este ferecată, la într-un cufăr trainic, c-o mie de peceţi De gura ce-ţi topise în ceară deodată Cu-amiaza şi-nserarea întâiei dimineţi.

Motto:

Românca s-a născut actriţă

Nuieluşă de alun, Ce să-ţi spun să te îmbun? Să-ţi dau whisky cu magiun, Leafa-ntreagă să-mi consum la dementul, pe-un furou, Pentru dalbul tău popou?

Surioară, surioară, Face-m-aş mai către seară Pernă grea De catifea.

Să stai în genunchi pe ea, şi pervaz la geamuri late să te sprijini şi în coate la să-ţi fie mai comod într-un fel şi într-un mod.

Corabie cu piper, Prin ce vrajă, ce mister, Mi-a intrat în inimă Ţâţa ta cea minimă

De-am rămas trăsnit şi fix la Hristos pe crucifix cu glezna şi mâna-n cuie – Cuişoare de duduie?

Gândurile-mi sunt în spini Delicaţi şi foarte fini, Ochiu-i plâns, gura mi-e arsă. Când o să-mi surâzi întoarsă: Din coapse, de la portiţă Fragedă, de dormitor, încleiată de amor, Actoriţă?

Hambarul lui Moll Flanders (Country)

*Pentru Abicia*

În insulele Caroline

Britanice e-atât de bine.

Acolo pe un yacht uşor

Trăia piratul Ciung-şchiop-Chior.

C-o caciatrice pe obraz.
Ce bea din sticlele de lampă
Fitilele cu tot cu gaz
Şi o iubea pe Marea Vampă
Care şi dânsa era clampă
Căci altfel viaţa n-are haz!

În insulele Caroline Britanice e-atât de bine. Bretelele la pantaloni sunt din halva şi bulion şi nasturii de la prohab S-au abolit iar orice damă îşi prinde-n modul cel mai grav Oh, chica coapselor c-o clamă şi-ncepe către amurg să geamă Stând leneşă sub baobab!!

În insulele Caroline Britanice e-atât de bine. Haleală-i cât poţi ca să bagi în tine şi te-absorb dulci vagi-Ne desfăcute a plictis. Post-coitum de-abia mai sufli. Cad nuci de cocos în abis. Fecioarele nu au pantufli, Fesele cern, sânii li-s dubli.

Şi astfel viaţa e un vis!!!

*

* * *

Femeia mea frumoasă ca scriptura.
Nu-ţi cer nici coapsele, nici sânii şi nici gura.

Ci sufletul răscopt ca o căpşună cu mirosu-nţelept şi carnea bună

Şi gândurile moi şi-adânci ca mierea După-amiezii, spre a-mi spori puterea.

Şi-ţi fac din fluturi pat, din rouă masă, Nelegiuit de alba mea mireasă.

Şi-ţi născocesc din vorbe raiul dulce în care tinereţea ta să-şi culce, îl, *w*

Când ziua-ţi cade tristă la picioare, Lacrima grea, strălimpede şi mare.

Verlaine mi-a spus în după-amiaza tristă: „De ce îţi laşi femeia ta frumoasă închisă-n vis. Un fluture există Numai o clipă-n vântul de mătase. Tu uiţi mereu că-ntr-un izvor căzută Căpşuna, de n-o sorbi, lin putrezeşte chiar de-i atinsă doar de-un voal de peşte Portocaliu sau de un bot de ciută. Fiindcă pe tine-anume te aşteaptă. Nu-ntârzia, ci-mbracă-te-n veşminte De in curat şi amândoi, cuminte,

Iubiţi-vă cât roua-i înţeleaptă.

Paharul golit laş, pe jumătate, Rămâne-n veci cu buzele umflate”.

Sonet pentru Yvonne de Bourgogne

Nu-ţi cer nimic, vreau numai să exişti. Fii bucuroasă-n roua-n care sufăr. Tu nu pricepi că îngerii sunt trişti Dacă ating cu-aripa lor un nufăr, Nu fiindcă i-ar durea penele moi, Ci din amărăciunea că în miezul Florii deschise nu le este crezul; Ei cred, ştii bine, doar în ce va fi apoi! De-aceea taci şi-ascultă-mă cum plâng când cerurile pătimesc de Cristi Ce s-au urcat spre soare din adânc. Nu-ţi cer nimic, vreau numai să exişti. Dezamăgirea fleaţă, de mărgică, Pentru iubirea noastră-i mult prea

Ţi-am dat iubirea – *flutur* – şi ţi-am spus De-l strângi se sfarmă, dacă-l laşi dispare în aer, înălţat precum Iisus Hristos după ce-a mers lin pe izvoare. Ci tu ţi-ai prefăcut trupul supus şi sfaturile mele cu răbdare, Muind creionu-n gură ca-ntr-o floare, Le-ai scris făcând de litere abuz. Dar n-a trecut o clipă şi-n uşoare Veşminte largi de in topit te-ai dus. Iar eu, rămas, privesc acum arare Cum i se zbat aripile-n apus

Şi nu pot plânge deşi dânsul moare sunt tot mai pustiit, tot mai ursuz.

I)

Erai atât de frumoasă! Frângeam pentru tine flori largi Umplute cu îngeri de-amiază Ce raze-ndesau în desagi

Spre a merge cu ele-n amurgul Zărit printre casele-adânci. Cu mâna mijlocu-ţi strângându-l, Mereu îţi şopteam să nu plângi.

Şi sufletul moale, din pieptul Ascuns în fereli de mătase, în rouă-l topeam pe încetul. Erai atât de frumoasă!

Mi-ai sosit la uşă ca un înger cu aripile ascunse-n suflet şi-ai şoptit din prag atâtea plângeri; Ca să le însemn de-abia mă-ncumet.

Mi-ai vorbit de roua ce-ţi loveşte Gleznele când treci prin ierburi fine şi de melcii păcătoşi, fireşte, Moi suindu-şi frageda ruşine

De pe pulpe-n raiul strâmt şi umed, Blând ferit de rochia-n răsfrângeri. Mi-ai sosit la uşă ca un înger cu aripile ascunse-n suflet.

Nu doream nicio căpătuială De la trupul tău de carne dulce. Mi se-nvineţise, de sfială, Muşchiul verde peste buturuge.

Şi-i căzu ciupercii pălăria-n Balta de sos negru, iar un flutur Liniştea-ntre raze gălăgia Soarelui. Priveam ca la-nceputuri

Cum păşeşti spre mine-n pielea goală şi cum roua sufletul ţi-l smulge. Nu doream nicio căpătuială De la trupul tău de carne dulce.

Bat căpşunele în cuie lângă sânii tăi răscopţi, Pe sfârcuri să nu se suie să-ţi sugă sângele. Porţi

Cu lacăte strâng. Mari şolduri (Ce ar zăpăci chiar crinii Lacomi să îi prindă-n bolduri Lungi cum razele luminii)

Mişti. Clipa-i zemos-gălbuie, Cu paingi din pânze storşi. Bat căpşunele în cuie lângă sânii tăi răscopţi.

Sunt prea cuminte azi. Mi-e lene să-ţi prind călcâiele mirene, Gălbui ca fildeşul de biliard şlefuit de-un melc agil.

De-aceea sorb ceşti de oloi şi cast le pun pe sânii moi, Sătul de crudul tărăboi Făcut de şoldurile-n toi.

Şi mă întind către o clipă Ce scapă dintre-oglinzi şi ţipă că nu se vede, nu se simte, Ci doar miroase a veşminte Spumoase, calde, smulse-n pripă.

Erai atât de frumoasă! Cădeau linguri largi de pe masă să-ţi prindă miresmele sacre în palma lor grea de argint

Când, lin, cu picioarele macre, Treceai, în dulci tâlcuri de-alint, Prin îngerii strânşi de-o zi deasă Anume la mine în casă.

Erai atât de frumoasă C-aproape-nceram să-ţi mai simt Privirea, ci numai o rouă Regală. S-o bem pe din două în scorbura timpului sfânt…

Mă culc noaptea-n pături grele, Mă scol ziua tot sub ele, Vai de cafelele mele!

Că am devenit lucid De zăresc omul prin zid şi-n

ceasul de masă vid.

Şi am început s-aud Fluturii mari cum asud De spaimă-n aerul crud.

Şi-n nară-mi vine-un miros De suflet întors pe dos în mujdei şi cu mult sos.

În schimb piatra-i fără must, Roua-i zaţ, crinul prea-ngust şi ce gust are alt gust.

Iar când trec la pipăit Simt o lamă de cuţit De-aici pân' la infinit...

Buruiană de argint, Dac-ai şti ce trist mă simt că trebuie să te mint

Că sunt vesel şi curat la zidul cel luminat De-amiaza cu soare lat.

Că-s fraged şi străveziu

Ca-n bucata de pârâu.

Pe-un prund rumen, un fruct viu.

Că-s cu ochiul larg deschis, La capăt de vis, spre abis şi ce văd, îngerii mi-s.

Buruiană de argint, Dac-ai şti ce trist mă simt că trebuie să te mint...

Nu Carmen de la Ronda, ci de la „Cireşica", Bătută-n cur de-un scaun cu scândurele tari şi-n cap de-un soare moale, mi-a zis: „E o nimica să fii poet când puţa o ai doar atâtica, Iar tu-i dai şlef, extatic, de gris mărgăritar!"

Mă argintau lin vorbe suflate dulce-n raiul unui răsfăţ obraznic: o! vis al Blondei Potci!! De inimă tristeţea mi se-agăţa ca scaiul. Degeaba beam bezmetic, făcând-o pe niznaiul, în suflet plin de mâlul a nu ştiu câte votci.

Să-mi întrerup viaţa cu fosfor de chibrituri? Nu, Doamnă dilatată la maximu-n lalea! Cu fragede injurii ce-mi stau pe limbă-n clituri o să te-mping, de-a pururi, cu tot cu sâni, în mituri Pentru că scriitandrii nu-s nişte bla-bla-bla...

Zilele-acelea largi şi înalte

Le-am trăit fără tine. Plecasem departe.

Mă strigai pe numele meu de copil: „Să vedem un salcâm, măcar unul, Emil!"

Nu puteam să-ţi răspund, de cât drum ne desparte, în

zilele-acelea largi şi înalte.

Şi mi te-aminteam, şi călătoream, Privind din caleaşca albastră, pe geam.

Pădurea, castelul cu turnuri ciudate, Atât de pustii, de întortocheate.

Iar când am ajuns şi-am oprit se-nserase.

În salcâm atârna rochia ta de mătase…

Sonetul de la Curtea de Argeş (1980)

*Pentru L.M.*

În Curtea de Argeş, la vreme de ploaie, C-o bilă pe masă de fildeş gălbuie şi sufletu-n ţinte, destinu-n şiroaie, Oh, claie de îngeri! femeie ce nu e Decât o mătase, îţi scriu lin prin spaţii, Ci haru-i aiurea plecat de milenii. Adio zic astăzi amarnicei graţii A copilăriei, plictisului, lenii, Luxurei uşoare, ca puful din perne Mai pot să-i fiu scribul uzat de dulci vicii. Mi-e viaţa pierdută în ganguri eterne, Simt zimţii grăbiţi şi vernil ai urzicii Cum taie sub garduri furnica de vie când totul, vai, totul e-o grea bălărie.

Oh, dânsa-i şi mireasă şi altar De carne, uns cu-aromele luminii. Albeaţa ei împotmoleşte crinii în mâl. Privirea-i prinsă-ntr-un cleştar. Ci-n preajmă-i clipocesc candele mici, Plâng îngeri longilini, râd fluturi groşi. Surparea dulce-a sânilor voioşi Musteşte-n prafuri. Roua-i ca un bici Căzut pe flori întredeschise iar când melcilor le scoate din tălpi spinii. Oh, dânsa-i şi mireasă şi altar De carne, uns cu-aromele luminii.

Căci ne dospeşte viaţa-n suflet, iată! Ca pe-un aluat ce dă peste covată!!

Mi-ai spus: „Aici degeaba îţi pierzi timpul. Te du – şi te sfieşte pe hârtie?” Şi-a început tristeţea a-mi descrie, Când cu Septembre-ncepe anotimpul Toamnei adânci. Ce va urma de-acuma? O, de-aş putea pe ceilalţi fericiţi să-i fac şi-n jurul meu, deloc grăbiţi, Să stea buni, privind cum creşte bruma; Să li se pară că povestea-i mare şi că sfârşitul ei va fi frumos. Mi-e sufletul parcă din carne scos. Şi locun care-a fost încă mă doare.

Ameţită-n aer ca-ntr-un leagăn Ce te urcă-n toamnă şi coboară între sâni vei strânge un mesteacăn la să-ţi

placă şi ca să te doară

Şi-mi vei face moale semn cu mâna să te leg de dânsul cu mătase Prins în funde mari o săptămână Sufletul meu sufletul să-ţi lase

Să se umple blând cu frunza vagă-n Brumele din zori umbra din seară Ameţită-n aer ca-ntr-un leagăn Ce te urcă-n toamnă şi coboară

Blazonul lui Julien Ospitalierul

*Se dăruie, în interpretarea lui J.O., Femeilor pe care le-a iubit o-ho-ho*!

Primeşte ecusonul meu de mare fraier – un câmp de-azur şaizeci şi cinci de boi ferici Alături de un crin murat în aer Şi-o bilă somnolentă de popiei Plus

Într-un răzor vernil de napi o nimfă surâzând cu cracii-n sus Fără ciorapi Ci doar cu-nrourate jartiere Ţinând un dirijabil în palmele-i de miere

*Interpretează Fatalus*

Mi-ai fluturat cu pizda pe la nas şi ai plecat sinii-au rămas un vis

Al sufletului meu de înger gras Apollinaire lui Lou-i scria precis Ce locuri dragi topeşte-n catifea cu gura-i grea de crin pios deschis în amintirea raiului ci-abia Mă-ncumet eu să-ţi pup fusta pe-abis

Mi-ai fluturat cu pizda pe la nas şi ai plecat sânii-au rămas un vis

Sunt stăpânit de soare ca de-un gând înflăcărat. Mi-s umbrele penumbre.

În dup-amiaza veşnic surâzând Parfumurile nu mai pot să umble, Ci cad încet, fără destin, din flori, la nişte leşuri de fitile groase. Melci descărnaţi de patimă şi dorse-nchid cu ele-n palidele case Spre a le iubi bezmetici până când Razele fac în aerul frel tumbe.

Sunt stăpânit de soare ca de-un gând înflăcărat. Mi-s umbrele penumbre...

Ţipă sufletul în mine După mâna ta prelungă.

Doamne, Doamne, nu mai vine Timpul să-ţi întind pe-o dungă De pat tare trupul moale? Să-ţi desfac veşmântul dulce? Cureluşa la sandale? Răstigni-m-aş pe o cruce

Caldă de femeie tristă, Bate-mi-aş în palme cuie Laice de ametistă Amăruie, amăruie, şi lăsa-mi-aş în ruşine Gândul coapsele să-ţi ungă…

Ţipă sufletul în mine După mâna ta prelungă.

*Pentru Valeria Seciu*

Copil al blândului Soare Apune, Veneam spre tine ca o rugăciune.

Mă aşteptai. Erai femeia dulce Ce trebuia alături să se culce.

Nu în pământ, ci-n aer, mult deasupra Crinilor care-şi înclinau, grei, cupa în semn de despărţire şi plecare De lângă mierea albelor izvoare.

Căci hărăzit ţi-am fost. Şi-anume, Copil al blândului Soare Apune, Veneam spre tine ca o rugăciune…

*Pentru Maia Morgenstern*

Giuvaier mare şi alb, Trupul cald ţi-l port în suflet

Până clipele îmi scad şi-amurgul se-apleacă, umed, Fără vânt, ci-n răsuflarea Năruită dinspre îngeri, Când îi bântuie mirarea Că-s tociţi şi n-au răsfrângeri să-mi mai deie har, chiar putred, Să-ţi scriu rochii, fald cu fald, Cât creierii mi-o încumet.

Giuvaier mare şi alb, Trupul cald ţi-l port în suflet…

Balada negustorului de postavuri

Un vechi negustor de postavuri, Strigându-şi, trist, marfa prin praguri

De case cu uşile-nchise, Trecuse prin târg şi pierise-n

Amurgul ce-aproape întruna Din zori se lăsa şi cu bruma

De-un metru-apăsând peste lucruri şi oamenii storşi de buclucuri.

Uimiţi că-i chemase în praguri Un vechi negustor de postavuri, Cândva, dus pe alte meleaguri…

Cântecul cel mai naiv

Femeile care m-au înşelat Atât de dulce au ştiut s-o facă

Încât aproape c-a-nceput să-mi placă Nemernicia blândului păcat.

Ba chiar le-ndemn cu fluturi şi le cer să-mi

tăvălească-n praf sufletul moale.

Fără fereli, lacrimi subţiri, ocoale. Ci giuvaiere le aduc, boier.

Spre a le lua şi pipăi în pat cu sânii şi-a le pierde între şale.

Femeile care m-au înşelat Atât de dulce au ştiut şi-agale…

De nimic nu-mi pare rău. Numai că n-am luat fântâna

Ridicând-o-n cer cu mâna, la pe-un crin pietros şi greu.

Îngerii să-mi afle-n apa Rece, limpede, verzuie.

Setea istovită-n groapa Ciuturii ce cade, suie.

Şi poate chiar Dumnezeu Mi-ar gusta-n rai săptămâna.

De nimic nu-mi pare rău. Numai că n-am smuls fântâna

Din pământul meu şi-al tău, Să plutească-n nori mereu…

Ascultă-mi cuvintele şoptite-n amurg.

Dezbracă-ţi veşmintele când luneci prin burg

Cu trupul, corabie Umflându-şi în vânt.

Mari, sânii. Abia de e Un prag pe pământ

Sub zare. Incintele-n Praf râmele-şi scurg.

Ascultă-mi cuvintele şoptite-n amurg…

Vrăjmaşul meu cel dulce erai tu. Mă aşteptai cu subsuori bogate în iederi, crinişti, volburi; începu Roua-n buric să clocotească-n roate, Evaporând şi îngerii şi dracii. Sâmburii fructele mişcau în aer, Crud vânzoliţi, şi înălţau copacii Zvelţi, credincioşi, umpluţi c-un laic vaier De frunze-n smoc. Nimbat cald, pântecu’ Albea a dor şi roditor a toate

Vrăjmaşul meu cel dulce erai tu. Mă aşteptai cu şolduri fierte-n lapte…

Motto: *Les nuages coulaient comme un flux menstruel*.

Apollinaire

Iubita mea azi are menstruaţie, şi-i fragedă şi este indispusă iar talia-i se tânguie c-o graţie De balerină în

exil, oh! bielorusă.

Căci în parfumul ei e-o-nsingurare Ce-mi face sufletul trist baltă dulce De lintiţă. Grini albi cu gura mare Aerul zilei crud or să-l apuce.

Să-l dumice, să-i zdrenţuiască-amurgul şi zorii să-i prelingă-n moi răşine. Iubita mea topeşte azi tot burgul în menstruaţii tragice şi fine.

Îngerii mă trag de mâini, Degetele îmi lungesc, Străvezii şi nefiresc, într-o clipă cât în luni

De zile spre sâni ce-ţi cresc, Nu din trup, nu de pe piept, Ci din cer. Şi mă pripesc, şi n-apuc să mai aştept.

Mă înalţ, trec printre bârni De tavan dumnezeiesc! îngerii mă trag de mâini, Degetele îmi lungesc…

Doamne, nu mă nimici, Lasă-mi peste trup lumina la pe-o haină de purtat Pân-ajung lângă fântâna Clipei plină ochi cu apă Străvezie. Sete-mi este, Sprijinit de ghizdul tare, Să primesc blânda ta veste că mai pot să-mi târâi mâna Moartă printre fluturi vii. Doamne, nu mă nimici, Lasă-mi ca veşmânt lumina…

Dulci distihuri pentru prietenul de taină

Cel care-mi bagă-n spate un cuţit, Binevenit fie şi fericit!

Şi-aşa mi se părea trupul prea greu, şi-aşa nu mai ştiam dacă sunt eu

Sau altul se preface a-mi trăi Zilele vechi în săptămâna gri.

Binevenit fie şi bucuros

Că zac, parc-adormit cu faţa-n jos.

Visând la ce se-ntâmplă pe pământ. Intruna-i voi cânta sufletul blând

Aceluia ce-mi bagă un cuţit în spate. Fie veşnic fericit!

Doamne, nu mă părăsi, Ia-mi în braţe sufletul, Pe cărări de rouă du-l, Să-l calce oricine-ar fi

Dis-de-dimineaţă smuls Către amurg, unde scaieţii Vineţi rid cu faţa-n sus şi rănile-s cât pereţii.

Şi mai dă-mi un zori de zi, Poftele să-mi îndestul. Doamne, nu mă părăsi, Ia-mi în braţe sufletul…

Se subţiază raza. Vezi prea bine Cum mă apropie aerul cald de tine.

Crinul îşi suie cupa tot mai lată Spre a bea dintr-însa, pacinici, înc-o dată

Rouă ne cade-n spate. Uriaşă, Ciuperca pălăria şi-o îngroaşă

Când roata soarelui se-nvârte-n baltă. Suntem, şi vechi, şi proaspeţi, laolaltă.

Căci se subţie raza. Vezi prea bine Cum mă apropie aerul cald de tine…

Se căţărase, Doamne, peste mine Verzuia prăbuşire de lumine.

Fruntea-mi fierbinte-o năduşise, albă, O rouă rea în rotunjimea-i calpă.

Şi-mi amorţeau picioarele în frigul Amurgului ţepos ca ţipirigul.

Ci mai curgeau ceasornice şi încă îmi da târcoale-un înger, să mă strângă între aripi şi să-mi surâdă numai o clipă, cât îi şterg de pe nimb spuma-i…

*Pentru Luminiţa Marcu*

Sunt ultimul poet balcanic. Cânt c-un descojitor mecanic

Ce-nlătură, nu de pe frasini Sau de pe ulmi, scoarţele grose-n

Lumina după-amiezii gării, Ci de pe crinii strânşi puzderii în stive (-ntâi decapitaţi): Pieliţa lujerilor s-o purtaţi

Cu jartier, păzite dulce-n viciu De îngerul cel de serviciu

Veşnic în urma coapselor… Sunt ultimul poet descojitor!

Cum se aude pe ciment o bilă, Rostogolindu-se – mi ţopăie clipa Pe creierii boţiţi. N-ai tiv de milă. Râzi că-s pocnit în creştet cu aripa Gânsacilor. Îşi foloseşte trupul, Atâtea-ntortocheri şi dâmburi calde, Dacă-l topeşti, departe, -n ceiuri fade, Sorbite-n buze blegi, guri fără scrupul, De nişte popândăi, de nişte broaşte Ce freacă lacuri limpezi în gargara lor putredă? Te-afunzi încet în

mlaşte Găinăţate. Fluturii duc seara

Să-ţi moară între sâni. Iar dimineaţa Scălâmbăie-n patul surpat Paiaţa!!!

La ce-aş minţi? Te mai iubesc şi-acum. Crezi tu că ruga mea e-o blasfemie? Plăpumi s-au şters. Clăbuce de parfum Topitu – s-au. Şi am rămas c-o mie De melci răscopţi la care n-ai răspuns. Dizolvi amiezi în solniţa-mi de carne. Zadarnic, veseli, sângele mi-au scurs îngeri ce vor în ceruri să-mi răstoarne Tristeţea, bălăcind-o-n bucurii De raze-n cârlionţi prelinşi din soare. Mă chinui pofticios. Perna mă doare Sub cap în patul cu cerceafuri vii încă de izul tău de-arhanghel putred în aripi, ci cu glob de rouă-n suflet!

Umblam umil să-ţi şuşotesc prin urbe

Umblam umil să-ţi şuşotesc prin urbe Foşnetul fustei, coapsele-n mătase... Acum lumina geamul vrea să-mi surpe-n Ţăndări verzui în pieptu-nchis în casă. Căci iar bolesc sub iederi necăjite şi-n raiuri trist frecate cu sacâz, Pe cercurile pacinicilor plite, Prăjesc pârjoale moi. Ci tu îţi râzi De sufletul ce ţi-a plătit cu viaţa şoldul şcolar şi sânii descheiaţi. Şi lacrimile mi le-nşiri pe aţa Subţire-a nu ştiu câţi vicleni bărbaţi.

Şi-mi torni ruşinea în găleţi cu zoaie şi inima mi-arunci la vreo potaie Flămândă-n bot şi năclăită-n ploaie...

Ce bine-i că nu mă iubeşti! Ai sâni şi nici nu îmi pasă!!!

În rochia ta, prinse-n plasă, Ţi-s coapsele reci ca doi peşti când buzele şi le-mpreună şi cozile brusc îşi desfac, Nostalgic, oh, crac lângă crac, Căci gura lor pap-o căpşună Pe care-o privesc din căleşti, Placid, în plimbări, după masă.

Ce bine-i că nu mă iubeşti! Ai sâni şi nici nu îmi pasă...

Ce bine-i că nu te iubesc! Surâsul tău cade-ntr-o baltă

De zaţ. Fluturi trec nefiresc De blegi peste coapsa-ţi înaltă. Nici trompele nu şi le-ntind Spre tainele-n fleaşca-genune Pe care-ntre ele-o cuprind (Dar, vai! nu le pot zice-

n nume iar melcilor nu le pocnesc Pereţii. O clipă-i cealaltă.

Ce bine-i că nu te iubesc! Surâsul tău cade-ntr-o baltă…

Sunt mare băutor de ceai. Viaţa-mi ticsită de esenţe Nu mai suportă niciun rai – Unde nu-s sâni şi indecenţe Mov precum florile de scai.

Zmeura albă o strivesc, Dispreţuind-o, între buze, Anume pentru c-o doresc Ceilalţi. Pictez scene obtuze Pe paravanul chinezesc.

Şi-orice minciună-mi pare – un fleac iar adevăru-mi face greaţă. Când coapsele lin îşi desfac Fecioarele spre dimineaţă, Boţesc cu tocul roua-n prag.

Şi-apoi în văzul lumii port Masca de fleţ direct pe faţă. Oh, dragostea e un efort! Şi-s şi frumos şi-s şi scârbos la Fluturele Cap-de-Mort Căzut în veşnicul tău sos…

Puterile cum îmi scad: Subţiri-s ca apa-n vad.

Simţurile cum se duc: Rămân păpădie-cuc.

Minţile cum se închid: Sunt ca uşa prinsă-n zid.

Nici tu broască, nici tu chei, Nimfoaică, să mi-o deschei.

Şi să-mi intri cu lumini în spatele ochilor plini De smântâne şi răşini…

Mai simţi cum ţi-aşază lumina Re şold raiul fin destrămat De pofte? Zăreşti încă-n fructe Dragi îngeri culcaţi pe un pat

Miezos şi-acrişor? auzi iarăşi în tine fântâni şi grădini, şi garduri, şi hălţi, şi marfare? Din nou strângi în braţe moi spini

Ce-ţi zgârie până la sânge, Albi, sânii închişi sub lăcat? Mai simţi cum ţi-aşază lumina Pe şold raiul fin destrămat?

De astăzi clipa-i cât dovleacul şi n-o mai pot rostogoli. Iubitei i se-nmoaie cracul, Sâni-i clocesc pilafuri gri;

Patul îşi flutură cearşafuri Leoarcă de-amor în ceşti de-amurg, Din vazele zvârlite tandru Razele cad, crinii se scurg.

Ci eu, scrib vechi, însemn cu acul în colţ de ochi, ce-a fost, ce-o fi… De astăzi clipa-i cât dovleacul, Nu o mai pot rostogoli…

Când strig furnica dânsa vine grabnic. Melcul de-l chem, alene se pripeşte. Zefirul e năprasnicul harapnic Ce păpădiile pe câmp le biciuieşte. Şi-n fiece pahar se plimb-un peşte De aur şi cu voaluri, ca-n căleşte. Bea-l seara, fie-ţi soporific darnic şi vei visa cum lacul te iubeşte, Mâlul, mieros, te zgârie, fireşte, Nufărul mov îţi trage ca un cleşte Coapsa din noaptea înspumată groaznic. Inima-mi fu chircită, izbucneşte Mereu, mereu se-nalţă, prăbuşeşte.

Şi între coaste spaima-mi se piteşte încă puţin, cât să-ţi cânt vorbe, harnic…

În zori, „La Butoiul cu Spermă”, Stau singur, beau whisky şi plâng. În van carabina eternă Mi-atârnă, de-argint, la oblânc.

Pianul mecanic mai cântă Un bleno-tango. Eu scuip rar în propriu-mi pahar. Tu eşti sfântă în pozele din buzunar.

Din spleen, cu o quintă royală, I-am ras pe amigos de bani şi-apoi i-am ucis. Tu eşti goală în pat de o sută de ani

Sub pături şi-n braţe c-o pernă Respiri tot mai clar, mai adânc. În zori, „La Butoiul cu Spermă”, Stau singur, beau whisky şi plâng…

Numărătoare pentru puştoaice şi babalâci o

Ce Lucru Pasionant Portocala Intră-n Trompă Trompa Intră-n Elefant!

Nu mai trăiesc decât să-ţi spun cum creşte în sosuri un cuvânt ca leuşteanul De proaspăt şi mirositor. Priveşte: Roua-i zbârcită, cade-n zdrenţe anul Fremătător, amurgu-şi pierde banul Zvârlit pe partea unde-un crin cloceşte.

Şi nu-i nimic nepovestit în casă.

O, sufletul tău leneş, de frumoasă A nimănui. Şi-i vântul lin şi rece. Însă acum puterile mă lasă şi pleoapa-mi gri o lacrimă-şi petrece Prin pânza ruptă a tot ce-a fost mătase…

Nu isc pricini să-ţi tulbur cu miresme Trupul prelins din creştet pân’ la glezne, Ci-ţi dau o inimă pe ea c-o

gheară. I-atât de simplu, oh! i-atât de lesne Brusc să se strângă. Ticăie o moară la un ceasornic, undeva, dumnezeieşte: Se macină cărări, făpturi, ferestre.

Şi nimănui de căni frică nu-i este. Dar ele ne pândesc deschise larg, Să ne absoarbă-n fragedele bezne. Şi-apoi, scăpate pe podea, ne sparg…

Erai atât de subţire

Erai atât de subţire! O frânghie, oh! cu un nod De carne. Flămând matelot, Pe care chiar Lautréamont Mă tot îndemna să-l deznod, în mijloc de mare pustie, Desigur, şi-n plin naufragiu, în sticle-aruncându-mi mesagiul Cifrat, scris pe piei de scrumbie! Meduze sorbeau vechi legende, Balene pluteau suculente, Ci tu, clătinată-n neştire-n Musonii pândiţi de zefire, Erai atât de subţire…

Numărătoare pentru puştoaice şi babalâci

Dacă Balenele N-au Gât în schimb Girafele îl

Au Prea Lung Astfel

Şi

Întrucât Şampania Din Sticle-o Beau!

La temelia cănii e o lumină grea. În cană clipoceşte lin apa din cişmea şi eu încep dintr-însa încet şi trist a bea. Amurgu-mi cade-n suflet, prin geam, ca o boia. Mai pot să flutur mâna o clipă şi abia Mă-ntorc, oh! totu-n casă se înverzeşte-aşa De mov încât cu cana mă-nalţ uşor…

Hai să-ţi fac destăinuiri! v Am iubit cândva un flutur.

El, cu aripi de te miri Cum de poate duce ciuturi

(Căci erau aşa subţiri!) De vreo şase-şapte puduri.

Eu, extatic de-ngâmfat că îl pot trânti în pat.

Să ne fim o clipă miri. Hai să-ţi fac destăinuiri…

Drum greşit, drum greşit, Pentru ce te-am mai păşit?

Cu talpa te-am pipăit, Drum ferit, drum peticit.

Sufletul mi-am dus, pripit, Pe muchia ta de cuţit.

De-aici pân’ la infinit, Drum topit în colb clocit.

Drum greşit, drum greşit, Pentru ce te-am mai găsit?

Va fi o zi mai lungă.

Va fi o zi mai lungă decât vom fi crezut. O eră macră! Roua ne-o dă cu împrumut. Tu o să-ţi speli buricul, eu sufletu-o să-mi curăţ Şi-o să te rog întruna: coapsele largi

îndură-ţi şi sânilor pecetea lăţeşte-o-n lacom sfârc. Şi-o să urcăm la ceruri, uimind bubosul târg Spre pomul, lăudatul, neluându-ne, nu! sacul, Ci doar dorinţa dulce de-a rupe de pe cracul Subţire – un măr cu pompa umflat câtu-i dovleacul. Şi clipa-şi va întinde braţele-i durdulii în raze pofticioase, făcând sub coate plii Căci geometrii vestite ne-or dezbăra de-oricare Lege şi-n loc de iaduri vom huzuri-n altare De cumuluşi, cu visuri pictaţi vioi de-un soare Mai bulbucat, mai vânăt, mai amoros, mai tare, Unde păcatele şi purităţile încap Alături. Frige-n tavă crini groşi târâţi prin praf!!

Fluturele se muncea, Mort, să-şi mişte aripa, în răşina aerului.

S-a-nchis uşa raiului.

Pe pământ rămâne-vom, Fără şarpe, fără pom, Eu trândav, tu-n carne macră Plină de-o mlaştină sacră, Ci doar cu-al soarelui fruct De-amurg în reci raze rupt…

Surioară, unde eşti să-mi ştergi vechile fereşti cu dragostea-ţi umedă?

Răbdare, te-ncumetă să mai rotunjesc în pietre Rouă dimineţii fierte.

Nu pe plite, ci-n praf gros Căzut din soare pe jos.

Strivindu-mi loboda, crinii, Sub greutatea luminii…

Surioară, unde eşti

Să-mi ştergi vechile-mi fereşti

Cu dragostea din poveşti?

M-am întors. Fă-mi adăpost Moale. Vreau să-ţi povestesc.

Raze vechi curgeau păstos Peste-un trup dumnezeiesc care chiar al tău era, Cu şolduri, cu sâni, cu gură, şi-alături se chiflicea Viaţa-mi, mură după mură, Numărată pe de rost De-un melc surd, şi orb, şi prost.

M-am întors. Fă-mi adăpost şi-ncerc, blând, să-ţi povestesc…

Ce tânără şi veselă erai îmi aminteai de îngerii din rai Cumplit de albi şi de frumoşi trecând Cum numai razele subţiri prin gând

De-abia întrezărită te pierdeam Ascunsă după câte-

un fruct rotund pe-un ram şi nu puteam să mi te-apropii iar cu braţu-ntins ciuntit de minutar

Ci aşteptam şi iarăşi mă rugam Pân’se-nchegau izvoarele sub ram Din care blând şi din amurg ţâşnit să-ţi soarb-un cerb bătrân trupu-nflorit…

Lingura cioplită-n untdelemn de-un înger cărunt

În mână n-o mai înalţ Din strachina movă-n smalţ

Plină cu sos de boia când roua mintea mi-o ia

Că mi-e teamă să n-o-nghit De tot câtu-s de-amăgit

Ci mă culc fără ruşine Bolovan de râu sub creştet Doar – doar o să-mi fie bine în visul ce-abia mă ţine-n Umbra de trunchi de crin veşted

Doamne, cât de moale-i untul Uns pe clipa mea calică Ninsoarea frigul şi vântul. S-au strâns într-o dulce clică

Geamul degeră-n genunea Vieţii care clipoceşte De vinerea până lunea Cuile îmi scot c-un cleşte

Din inimă sorb veşmântul Tău eşti albă zbârrrn întreagă Doamne cât de moale-i untul Uns pe pâinea mea cea neagră

Dragostea noastră-ncepe-abia acum? Desfă lin sufletul în vântul moale ia pe un crin. Eu am sosit agale, Blând pelerin pe-ntortocheatul drum.

Să-i rup tulpina şi să-l port în mână Prin forfota cetăţii şi-n pustie Spre a-i povesti parfumul fraged până şi oamenii şi cerul o să-l ştie.

Şi poate-atunci din rouă şi-ndrăzneală. Se va-nchega un înger – crezi ce-ţi spun? Acoperindu-ţi lacom coapsa goală. Dragostea noastră-ncepe-abia acum…

Aveai părul lung până la cer Atârnai de dânsul pe pământ Mă gândeam să-ţi mângâi trupul sfânt Sânii cu sfială să ţi-i cer

Coapselor închise să mă-nchin să le-ating uimit ce albe sunt Doar cu floarea grea a unui crin să le-mbrăţişez îngenunchind

Şi apoi ca fluturii să pier Luat de dup-amiază şi de vânt Aveai părul lung până la cer Spânzurând de dânsul pe pământ…

Motto:

Iubito.

Am îmbaudelairit-Anţărţ

Mă iubeai din părţi. C-o privire à la biche Mă făceai afiş. Şi puteai să-mi papi Sufletul definitiv C-o fiţă din şlapi.

Mulţumesc tardiv!

Trupul tău dihotomic Nu-mi mai zice azi nimic, Hop şa! hop şa! Puşchea pe limbuţă ta. Căci anume-am scris aşa. Că-i mai kitsch şi cu lipici Pe la ele, La buzele Mari şi moi

Iubita mea cu dos frumos

Durerea schingiuie cuvântul şi îl preface-n praf şi-n vânt Dar unde-i rouă şi pământul Unde sunt îngerii şi Sfântul şi Dumnezeu cel trist şi blând

Ce ne învinge-n mila-i dulce Iubita mea cu dos frumos Un fulger sufletul ni-l smulge Ni-l năruie vrea să ni-l culce Ni-l duce-n lacrima de jos

Noi să lăsăm prosoape-n aer Drept semn că ne-am spălat pe trup Oh, Omul Negru e un fraier Cât eu cu tine mă încaier lângă zbârnâitorul stup

Te-am uns cu miere şi salivă M-ai mângâiat cu pielea ta Ne-am tăvălit de o potrivă în dup-amiaza milostivă Pe cea mai fragedă podea

Şi mi-ai smintit atunci destinul Nu ştiu să mă mărit cu tine Mi-ai zis ci-ngăduindu-mi spinul Mi-ai dăruit rana şi chinul şi carnea coapselor prea pline

Deasupra-ne zburda fantastic Un flutur uriaş de ploaie Timpul tăia rimele drastic şi-ţi clipoceau buzele spastic De-amorul veşnic ce ne-ndoaie

Durerea schingiuie cuvântul şi îl preface-n praf şi-n vânt Dar unde-i rouă şi pământul Unde sunt îngerii şi Sfântul şi Dumnezeu cel trist şi blând

(Elegie pentru Pino)

Cantoane, hălţi, pavilioane C.F.R., Closete vechi de scânduri, oh, coteţe, Eterna Servitoare – o să ne-nveţe Ce are-ascunsă coapsa-n izuri creţe, Sânii boltiţi cum niciun cer nu e, Gura-i adâncă, limba-n moi poveţe, Saliva-n val, sărându-i buzele, Buricul scos pe pântec din dulceţe Pentru păpat cu linguriţa repede, Cantoane, hălţi,

pavilioane C. EI…

Bălii de vrajă, pompe, dragi cişmele, Iesle cu-acari sfioşi sub fân ce-adorm în grele-amiezi, după un clei enorm cu şefuliţa-n păpădii, lâng-acel corn Frunzos, în timp ce dânsa bălăcea să spele Al Impiegatului chipiu, piu-piu! şi-un uniform, şi pata izmănuţei cu bretele şi monogramă-n flutur cuneiform, şi firul, rupt în vânt, de la mărgele, Bălii de vrajă, pompe, dragi cişmele…

Pe toate ţi le-oi aminti-n vis, Pino: Şi balega, şi cheresteaua, şi cântarul Din dosul gării. Fie-ne amarul, Cojit ca de pe ziduri albe varul, Topit în râma leneşă ce fin o Plimbă Iubita-n lesă prin mărarul Pe care ţi l-oi scutura-n vis, Pino, Eu, îngerul jongler Emil Brumaru…

Ia gramofonul, pâlnia-i înclin-o Spre viaţa dusă-n pizda mă-sii, Pino!

E între noi un cântec vechi Ce-abia începe a se spune Cad îngerii perechi-perechi Prin blinda noastră rugăciune

Şi fluturii devin mai grei când roua-n flori sugrumă raze Femei cu sânii mari şi grei Se-apleacă-n rai peste pervazuri

Pândindu-ne cum ne iubim şi-apoi la fel încearcă ele cu şerpişori şi mere din Copacii înmuiaţi în miere

Şi-n lapte crud pân' la urechi cu miezul coapselor în spume E între noi un cântec vechi Ce-abia începe a se spune…

Era spre seară. Mai putea să-şi ducă sufletul în spate? Picioarele slăbite-abia Lipeau pe praf tălpile late. Dar gleznele-i vibrau subţiri! I le-ngrijea roua de când, Printre şerpi, arbori şi zefiri, Carnea şi-a rupt şi, surâzând, în truda şi în joaca sa, A strâns de jos razele sparte. Era spre seară. Mai putea să-şi ducă sufletul în spate…

Oare

Cum se moare?

Aşa cum cade o căpşună-n apă şi vine-un cerb cu botul lui şi-o papă?

Oare

Cum se moare?

Amurgul evului mediu (I) / 5 Amurgul evului mediu

(II) / 7 Amurgul evului mediu (III) / 8 Amurgul evului mediu (IV) / 9 Suprema servitoare /IO Bar / 12
Cafeaua de cicoare-mi dă avânt / 13 Sunt fericit, Dimov, sunt fericit... / 14 Un imn sfios şi trist va fi rondelul / 15 Acum voi bea mastică. Poate Ile... / 16 Sunt chelnerițe blonde printre şprițe / 17 Povestea unei mici plimbări
Şi-a unei mari dezvirginări! / 18 Rouă c-un pospai de fluturi / 20 Fratele lui Robinson Crusoe / 22 Elegie / 23
Submarinul erotic / 27 Bocet de adult / 28
Hambarul lui Moll Flanders
(Country) / 30 * * * / 32
Verlaine mi-a spus... / 33
Sonet pentru Yvonne de Bourgogne / 34
Ţi-am dat iubirea... / 35
Caligrafiile aceloraşi cuvinte / 36
Bocet de adult / 42
Cântec de iertare / 43
Epigramă ameliorată (1982) / 44
Scrisoare de dragoste / 45
Sonetul de la Curtea de Argeş (1980) / 46
Oh, dânsa-i şi mireasă şi altar / 47
Sonet neterminat / 48
Elegie / 49
Blazonul lui Julien Ospitalierul / 50
Tamaretă / 51
Jurnal de înger / 52
Scrisoare / 55
Basm / 56
Giuvaier mare şi alb / 57
Balada negustorului de postavuri / 58
Cântecul cel mai naiv / 59
Cântec de fântână / 60
Sfat/ 61
Cântec de nerăbdare / 62 Cântec naiv / 63 îngerii mă trag de mâini / 64 Rugăciune laică / 65
Dulci distihuri pentru prietenul de taină / 66 Rugăciune laică / 67
Cântec naiv / 68 Clipa cea surâzătoare / 69 Sunt

ultimul poet balcanic / 70 Sonet satiric / 71 Sonet târziu / 72
Umblam umil să-ţi şuşotesc prin urbe / 75
Pierrot răutăcios (1) / 76
Pierrot răutăcios (2) / 77
Pierrot răutăcios (3) / 78
La o nimfoaică / 79
Întrebări / 80
Elegie/81
Sonet/82
Blues / 83
Numărătoare pentru puştoaice şi babalâci / 84
Elegie / 85
Nu isc pricini… / 86
Erai atât de subţire / 87
Numărătoare pentru puştoaice şi babalâci / 88
Deodată / 89
Destăinuiri / 90
Drum greşit / 91
Va fi o zi mai lungă… / 92
Elegie / 93
Surioară, surioară… / 94 Cântec / 95
Ce tânără şi veselă erai / 96 Cântec / 99 Cântec / 100
Cântec pentru Absurdica / 101 Aveai părul lung până la cer / 102 Epigramă / 103
Iubita mea cu dos frumos / 105 Poem feroviar / 107 Cântec pentru Absurdica / 109 Cântec / 110 Cântec naiv / 111

Au apărut:

Emil Brumaru – *Submarinul erotic* Claudiu Komartin – *Circul domestic* Răzvan Ţupa – *corpuri româneşti* Elena Vlădăreanu – *Europa, zece cântece funerare* Dan Sociu – *Cântece eXcesive*

În pregătire:

Simona Popescu – *Lucrări în verde sau Ultima mea pledoarie pentru poezie* www.*polirom.ro*

Redactor: Mădălina Ghiu Tehnoredactare: Paul Păduraru

Bun de tipar: septembrie 2005. Apărut: 2005 Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 P.O. Box 266 700506, Iaşi, Tel. & Fax (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11; (0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: officepolirom.ro Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, el. 7, ap. 33, O.P. 37 P.O. Box 1 – 728, 030174 Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office. bucureştipolirom.ro

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul

Uniunii Scriitorilor din România Nr. R044RNCB5101000001710001 BCR UNIREA

Tiparul executat la Tipografia LIDANA, Suceava Tel. 0230/517.518, 206147 Fax: 0230/206.268

Sub aerul nostalgic şi evocator, Emil Brumaru e un volubil al simţurilor, pentru care întreg universul apare erotizat. Sentimental şi ironic, lilial şi dens, tandru şi pătimaş, Emil Brumaru e unul din cei mai candizi-senzuali cântăreţi ai iubirii din literatura noastră.

Nicolae Manolescu

Miezul profund al poeziei lui Brumaru: solitudinea, intensitatea de neîmpărtăşit a emoţiei, nostalgia sfâşietoare. Greu dacă nu imposibil de relatat, experienţele iluminante, sensibilitatea hipertrofiată, intuiţia abisurilor vieţii şi morţii se pot transmite indirect, prin efectele lor: de pildă, prin evocarea senzaţiei de tristeţe infinită sau de leşin voluptuos în faţa lumii inanimate, care te condamnă la imposibilitatea comunicării; sau printr-un cult al femeii ca alteritate misterioasă şi inaccesibilă, nici măcar atunci când bărbatul o „demitizează”, descriind-o ca pe obiect al desfrâului, dorit, dar niciodată împlinit, căci chiar şi efortul de vulgaritate se preschimbă în suferinţă copleşitoare, întorcându-se strălucitor în substanţă estetică de cea mai preţioasă natură. Emil Brumaru – un tragic, extraordinar poet al singurătăţii…

Ion Bogdan Lefter

dr)

16.90

CARTEA ROMÂNEASCĂ

9789732318973

www.cartearomaneasca.ro